

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem ve věci

žalobce: **Z. L.**, ev. č. X
st. přísl. X
v ČR pobytem X, adresa pro doručování: X

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**,
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí ze dne 9. 7. 2021, č. j. OAM-292/ZA-ZA11-ZA21-2021,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se domáhal zrušení rozhodnutí ze dne 9. 7. 2021, č. j. OAM-292/ZA-ZA11-ZA21-2021 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný rozhodl o zamítnutí jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. a) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

II. Žaloba

2. Žalobce namítal, že žalovaný porušil § 3, § 2 odst. 4, § 50 odst. 2, 3 a 4, § 68 odst. 3 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“). Žalovaný pak porušil § 14 a zákona o azylu. Dle názoru žalobce žalovaný pochybil, neboť řádně nezjistil skutkový stav věci a nepřihlédl ke všem rozhodným skutkovým okolnostem.
3. Žalobce dále namítal, že aby uživil rodinu musel se v zemi původu zadlužit, přičemž byl nucen za dluhy ručit svým bytem. Takovéto potíže lze kvalifikovat jako vážnou újmu ve smyslu § 14 a odst. 2 zákona o azylu.

III. Vyjádření žalovaného

4. Žalovaný ve vyjádření především uvedl, že postupoval zcela v souladu se zákonem o azylu, neboť žalobce podal žádost z ekonomických důvodů. V podrobnostech odkázal na napadené rozhodnutí a obsah správního spisu.

IV. Posouzení věci krajským soudem

5. Krajský soud v Brně přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, jež žalobce uplatnil v žalobě (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, a ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).
6. Krajský soud v Brně dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Soud při svém rozhodování vyšel z následujících skutečností, úvah a závěrů.
7. Soud předně uvádí, že nenalezl žádná pochybení žalovaného, pokud jde o zjišťování skutkového stavu. Z odůvodnění rozhodnutí vyplývá, že žalovaný při rozhodování vycházel převážně z tvrzení žalobce, přičemž mu při pohovoru byly kladeny otázky směřující ke zjištění důvodů opuštění Gruzie, dále například otázky týkající se toho, zda zaznamenal ve vlasti dříve nějaké obtíže, apod. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2005, č. j. [6 Azs 235/2004-57](#): „Není povinností žadatele o azyl, aby pronásledování své osoby prokazoval jinými důkazními prostředky než vlastní věrohodnou výpověď. Je naopak povinností správního orgánu, aby v pochybnostech shromáždil všechny dostupné důkazy, které věrohodnost výpovědi žadatele o azyl vyvracejí či zpochybňují.“ Postup žalovaného byl zcela vyhovující a v souladu s konstantní judikaturou. Naopak není patrné, že by řízení bylo vedeno jakkoli neobjektivně či jednostranně.
8. Co se týče podkladů pro vydání rozhodnutí, shromáždil žalovaný podklady, jejichž výčet uvedl na straně 2 rozhodnutí, přičemž žalobce měl možnost se k nim vyjádřit či navrhnout jejich doplnění, žalobce však k nim žádné výhrady neměl. Podklady žalovaný využil, plně odpovídají náležitostem, které jsou na podklady pro vydání rozhodnutí standardně kladeny. Zcela odpovídají požadavkům [§ 23c písm. c\) zákona o azylu](#). Nejvyšší správní soud ve vztahu ke shromážděným podkladům v rozsudku ze dne 4. 2. 2009, č. j. [1 Azs 105/2008 – 81](#) uvedl: „Při používání informací o zemích původu je nutné dodržovat následující pravidla. Informace o zemi původu musí být v maximální možné míře (1) relevantní, (2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů, a (4) transparentní a dohledatelné.“ Také těmto požadavkům podklady shromážděné žalovaným zcela vyhovují.

9. Stěžejní námitkou žalobce je, že se domnívá, že žalovaný pochybil, pokud jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany zamítl jako zjevně nedůvodnou podle [§ 16 odst. 1 písm. a\) zákona o azylu](#). Žalobce v žalobě konkrétně vytkl žalovanému, že se žalovaný dostatečně nevypořádal s jeho problémy v zemi původu. Aby uživil svou rodinu, tak se musel zadlužit, přičemž byl nucen se zaručit bytem. Jeho potíže pak lze kvalifikovat jako vážnou újmu dle § 14 a odst. 2 zákona o azylu.
10. K tomu soud uvádí následující. [Zákon o azylu](#) předpokládá zamítnutí žádosti žadatele o mezinárodní ochranu pro zjevnou nedůvodnost z několika důvodů. V případě žalobce se jednalo o důvod podle [§ 16 odst. 1 písm. a\) zákona o azylu](#), kdy toto ustanovení konkrétně uvádí, že *žádost o udělení mezinárodní ochrany se zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a, a zároveň uvádí pouze ekonomické důvody*.
11. Předpokladem pro zjevnou nedůvodnost žádosti dle uvedeného ustanovení je tedy současné naplnění dvou podmínek – uvádění výhradně ekonomických důvodů žadatelem a současné neuvádění skutečností svědčících o tom, že by žadatel mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v [§ 12 zákona o azylu](#) nebo že mu hrozí vážná újma podle [§ 14a zákona o azylu](#). V dané věci proto bylo podstatné posoudit, zda byly naplněny obě tyto podmínky, a na základě toho, zda žalovaný postupoval správně, pokud žádost zamítl.
12. Žalovaný své rozhodnutí odůvodnil tím, že v průběhu správního řízení bylo objasněno, že důvodem odchodu žalobce z vlasti a podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany byla skutečnost, že žalobce má v zemi původu dluh, v ČR chce pracovat, aby dluh mohl splácet. Rovněž pak snaha o legalizaci pobytu.
13. Žalobce v žádosti uvedl, že *do ČR přijel, protože jsou tady pracovní příležitosti. V Gruzii žádná práce není. Ve vlasti má také dluhy. V pohovoru pak především uvedl, že v zemi původu měl pouze finanční potíže. Musí žít i bratrovu rodinu. V Gruzii dokázal vydělat jenom 600 USD, což stačilo jenom na potraviny. Přijel pracovat a vydělat si peníze. V zemi původu si půjčoval peníze, aby uživil rodinu. Od banky si půjčil cca 3 200 USD a pak ještě další menší částky od soukromých osob. Bance se zaručil svým bytem. Má schválený splátkový kalendář, přičemž má splácet 970 lari. Dluh chce splatit, aby nepřišel o byt*.
14. Pokud jde o jednotlivá tvrzení žalobce v průběhu řízení, pak soud předně uvádí, že žalobce po celou dobu prezentoval konstantně zcela shodné důvody spočívající v tom, že žádá o udělení mezinárodní ochrany proto, aby mohl splácet dluh a nepřišel tak o byt a mohl žít svou i bratrovu rodinu. Toto tvrzení žalobce uvedl opakovaně několikrát, pouze jej formuloval jinými slovy. Žalobce vůbec neuvedl ani nenaznačil jakékoli jiné obavy, které by ve vlasti měl mít. Naopak setrvale tvrdil, že jediným důvodem podání žádosti o mezinárodní ochranu je, že pokud bude moci pracovat v ČR, bude mít lepší podmínky pro splácení svého závazku.
15. Z popisu vztahu žalobce s věřiteli (banka, soukromá osoba) nevyplývalo, že by měli mezi sebou mít konflikt, žalobce pouze uváděl, že věřitel po něm požaduje vrácení vypůjčených prostředků. Žalobce tvrdil, že se s bankou dohodl na splátkovém kalendáři.
16. Soud pro úplnost dodává, že pronásledování ze strany soukromých osob může v některých případech odůvodňovat udělení mezinárodní ochrany. Nejvyšší správní soud například v rozsudku ze dne 16. 9. 2008 č. j. [3 Azs 48/2008 - 57](#) dospěl k tomu, že soukromé osoby

mohou být původci pronásledování ve smyslu [§ 12 zákona o azylu](#), a též vážné újmy ve smyslu [§ 14a zákona o azylu](#). V usnesení č. j. [5 Azs 7/2019 – 36](#) ze dne 10. 10. 2019 Nejvyšší správní soud připomněl, že: „Pokud je zjevné, že orgány v zemi původu nejsou schopny (např. proto, že vůbec neexistují) či ochotny (např. proto, že určitou skupinu ve společnosti systematicky odmítají chránit, ač ji samy neperzekuuji) poskytnout účinnou ochranu před vážnou újmou způsobenou státními subjekty, rovněž nelze po žadateli požadovat, aby se na tyto orgány obracel. Současně podotkl, že břemeno tvrzení ohledně nedostupnosti (resp. nedostatečnosti) ochrany v zemi původu leží na straně žadatele.“ To však případ žalobce není. Takové obavy však žalobce vůbec neuváděl. Žalobcem tvrzení skutečnosti pojednávaly výhradně o tom, že žalobce v ČR získá finanční prostředky snáz. Nelze mezi tyto obavy zařadit ani obavu ze ztráty bytu v případě nesplacení dluhu bance.

17. Žalovaný proto adekvátně tvrzením žalobce v rozhodnutí uvedl, že z výpovědi žalobce jasně vyplynulo, že důvodem jeho odchodu z vlasti byly výhradně ekonomické důvody. Takto své důvody podání žádosti označil výslovně přímo sám žalobce, jiné důvody neuvedl. Stejně tak neuvedl žádné skutečnosti svědčící o hrozbě jeho možného pronásledování či vážné újmy. Rovněž neuváděl žádné potíže se státními orgány či nezmiňoval nic o trestním stíhání.
18. K argumentaci žalobce, že mu v zemi původu hrozí vážná újma dle § 14 a odst. 2 zákona o azylu soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 8. 2007, č. j. 5 Azs 15/2007 - 79, podle něhož „[o]bavy stěžovatele, že v případě návratu do vlasti bude nezaměstnaný, že bude pronásledován pro své (doposud neprojevené) politické přesvědčení, nelze považovat za hrozbu skutečného nebezpečí vážné újmy, jak je vymezena v ustanovení § 14a zákona o azylu.“ Obdobně v rozsudku ze dne 30. 10. 2003, č. j. 3 Azs 20/2003 - 43, Nejvyšší správní soud uvedl, že nespokojenost s ekonomickou situací žadatele o mezinárodní ochranu, že ve vlasti neměl dostatek finančních prostředků, nemohl sehnat práci, subjektivní pocit nespokojenosti se státním režimem, byť reálně podložený s hospodářskou situací, nezakládá sám o sobě strach z pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu a tento pocit není také ještě politickým přesvědčením. Soud proto dospívá k závěru, že žalobci v případě jeho návratu do Gruzie zjevně nehrozí nebezpečí vážné újmy, tak jak je vymezena v § 14a odst. 2 zákona o azylu, tj. mučení, nelidské či ponižující zacházení ani trest (obdobně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 10. 2005, č. j. 2 Azs 463/2004 - 43). Za takovou skutečnost nelze bez dalšího považovat to, že žalobce byl nucen se za dluhy zaručit svým bytem.
19. Na základě výše uvedených důvodů je proto třeba dospět ke shodnému závěru, k jakému došel žalovaný, tedy že žalobce uváděl výhradně ekonomické motivy žádosti, a zároveň nesdělil žádnou skutečnost, která by nasvědčovala jeho možnému pronásledování či hrozbě vážné újmy. Obě podmínky předpokládané ust. [§ 16 odst. 1 písm. a\) zákona o azylu](#) v dané věci byly tedy naplněny a žalovaný proto postupoval správně a v souladu se zákonem, pokud žádost žalobce zamítl jako zjevně nedůvodnou.
20. Jakkoli soud nemá v úmyslu jakkoli zpochybňovat nelehkou ekonomickou situaci žalobce, není tato bez dalšího důvodem pro udělení mezinárodní ochrany, respektive pro posouzení žádosti jako důvodné. Nad rámec uvedeného lze dodat, že i kdyby žádost žalobce žalovaný posuzoval meritorně, důvodem pro udělení mezinárodní ochrany nemohou být samy o sobě případné problémy žalobce s věřiteli. K tomu Nejvyšší správní soud již dříve uvedl, že „obtíže žadatele o azyl, spočívající v nemožnosti splácení dluhu soukromým osobám v zemi původu, nelze bez přistoupení dalších zvláštních zřetele hodných okolností vnímat jinak než

jako důvody ekonomické, nepostačující k udělení azylu podle § 14 [zákonu o azylu]“ (viz rozsudek ze dne 15. 12. 2003, č. j. [4 Azs 31/2003 – 64](#)). V dané věci však žalobce žádné jakékoli zvláštní okolnosti týkající se vymáhání jeho dluhů netvrdil. Toliko uvedl, že s bankou byl dohodnut na splátkovém kalendáři. Žalobce pak ani neuváděl, že by měl nějaké konkrétní potíže se soukromým věřitelem.

21. Soud k věci nadto uvádí, že podle § 2 bodu 7 vyhlášky Ministerstva vnitra č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců, Česká republika považuje Gruzii za bezpečnou zemi původu, s výjimkou Abcházie a Jižní Osetie. Obecně se za „bezpečnou zemi původu“ považuje takový stát, jenž dodržuje mezinárodní závazky a v souladu s nimi nepodrobuje své občany takovému zacházení, jež by mohlo být v jiných státech považováno za relevantní pro udělení azylu. Evropská praxe pak presumuje, že občany pocházejících z bezpečných zemí původu nelze bez dalšího považovat za osoby vyžadující ochranu – specifickým prvkem uvedené praxe je tedy nezkoumání důvodů pro udělení azylu a doplňkové ochrany, ale toliko posouzení, zda daná země podmínky definice „bezpečné země původu“ splňuje. Na druhou stranu však není vyloučeno, aby v azylovém řízení konkrétní osoba prokázala opak, tedy že v jejím případě ze strany domovského státu k porušování mezinárodních azylových zásad dochází. Žalobce přitom není osobou, jež by pocházela z Abcházie nebo Jižní Osetie v Gruzii. Žalobce totiž pobýval před svým odchodem v hlavním městě Tbilisi, které je pod kontrolou centrální vlády. Jeho žádost mohla být tedy i zamítnuta postupem dle § 16 odst. 2 zákona o azylu, neboť jako zjevně nedůvodná se zamítne i žádost o udělení mezinárodní ochrany, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany přichází ze státu, který Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu, neprokáže-li žadatel o udělení mezinárodní ochrany, že v jeho případě tento stát za takovou zemi považovat nelze.
22. Soud nenalezl deficit v postupu žalovaného ani v žalobou napadeném rozhodnutí samotném, a to jak v odůvodnění, tak i výroku a poučení. Žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav, přičemž přihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, a uspokojivým a přezkoumatelným způsobem své rozhodnutí odůvodnil, přijaté řešení také odpovídalo okolnostem daného případu; žalovaný postupoval v souladu se zákony a ostatními předpisy, opatřil si dostatečné podklady pro rozhodnutí, zjistil všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu, pečlivě přihlížel ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, a provedl důkazy, které byly potřebné ke zjištění stavu věci. Všemi zjištěnými okolnostmi se žalovaný ve svém rozhodnutí dostatečným způsobem objektivně zabýval a uspokojivě odůvodnil, proč se v případě žalobce nejedná o důvodnou žádost.
23. Závěrem soud uvádí, že institut mezinárodní ochrany je třeba vnímat jako skutečně výjimečný prostředek, kterým je možné v mimořádných případech zajistit pomoc lidem z oblastí, kde hrozí porušování jejich práv ve smyslu mezinárodních konvencí. To však případ žalobce není. Pokud má žalobce v úmyslu svůj pobyt v ČR legalizovat, je třeba postupovat podle předpisů cizineckého práva, zejména dle zákona č. 326/1999 S., o pobytu cizinců. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 2. 2005, č. j. [7 Azs 187/2004-94](#), uvedl: „Azylové řízení je prostředkem poskytnutí ochrany těm příslušníkům cizích států, kteří jsou na území státu původu vystaveni pronásledování ve smyslu tohoto zákona nebo kteří mají odůvodněný strach z takového pronásledování. Jak je patrné, zákonodárce nekonstruoval toto řízení jako prostředek k legalizaci pobytu na území České republiky či jako možnost získat zde pracovní povolení. Jestliže tedy stěžovatel žádá o legalizaci pobytu v České republice, bude se

muset podrobit režimu jiného zákona, a to bez ohledu na "složitost mechanismů", které tento upravuje."

V. Závěr a náklady řízení

24. Soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
25. Výroky II. a III. o náhradě nákladů řízení jsou odůvodněny ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti a žalobce nebyl v řízení úspěšný, pročez nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 27. února 2023

JUDr. Petr Polách, v.r.
samosoudce